

Vážené paní poslankyně, páni poslanci, dámy a pánové,

dovolte mi, abych se představil: jmenuji se Adam Pezold a jsem pravnukem Adolfa Schwarzenberga a synem Alžběty Pezoldové, rozené Schwarzenbergové. Chtěl bych poděkovat řečníkům za to, že se podělili o své názory, vám všem, že jste dnes přišli do Parlamentu České republiky, a zejména paní poslankyni Nině Novákové a panu poslanci, místopředsedovi ústavně-právního výboru Aleši Dufkovi, že zorganizovali tuto debatu a dali mi možnost hovořit o zákonu, který dodnes ovlivňuje život mé rodiny.

Naplňuje mě nadějí, že dnes, po sedmdesáti sedmi letech, je možné otevřeně diskutovat o tomto diskriminačním zákonu proti mé rodině v parlamentu, kde vznikl. Jsem rád, že se tolik lidí zajímá o právní stát a otázky spojené s naší ústavou.

Stejně jako mnoho dalších vlastenců se i moje rodina snažila bojovat za tuto zemi a podporovat ji, jak nejlépe uměla, když jí hrozilo velké nebezpečí, že přestane existovat. Můj pradědeček Adolf musel uprchnout do exilu, ale i tam vášnivě podporoval Československo, jak dosvědčil ministr Jan Masaryk. Můj dědeček Jindřich, stejně jako mnoho dalších československých nepřátel nacistického režimu, skončil v koncentračním táboře Buchenwald.

Jako člověku, kterého se Lex Schwarzenberg osobně dotkl, mi připadá obzvláště smutné, že těch několik pozitivních záměrů tohoto nesmyslného zákona se dnes nepovažuje za platné. Mám na mysli zaručené důchody a výhody pro naše zaměstnance v paragrafu 3 a povinnost udržovat kulturní památky, které zde můj rod za posledních čtyři sta let vybudoval, v paragrafu 2 odstavec (3). Příliš mnoho těchto památek se dnes rozpadá a řada z nich byla nadobro ztracena. Zákon nařizuje, že náš majetek by měl být udržován jako jeden celek, ale velká část z něj byla po revoluci rozprodána lidem s dobrými konexemi. Zatímco Lex Schwarzenberg měl postihnout pouze ekonomický majetek naší rodiny, stát se rozhodl využít jej jako záminku k zabavení i těch nejosobnějších věcí, jako jsou rodinné fotografie, osobní dokumenty nebo oblečení.

Domnívám se, že existence tohoto zákona je v českém právním řádu nebezpečným precedencem. Demokratický stát uprostřed Evropy, který se řídí vládou práva, si nemůže dovolit zákon, který vyvlastňuje jediného občana zvláštním zákonem, a to dokonce bez obvinění z jakéhokoli trestného činu.

Ve skutečnosti se zdá, že jediný aspekt tohoto zákona, který je dnes považován za platný, je pokračováním krádeže, kterou zahájili nacisté v roce 1940. Je nelogické, že zatímco úspěchy mé rodiny se staly národním bohatstvím a součástí národního kulturního dědictví, členové mé rodiny jsou vyvrženi mimo ochranu zákona, která by měla být poskytována všem českým občanům.

Ale Terezínská deklaráce, kterou iniciovalo české předsednictví EU v roce 2009, však ukázala, že tato země ví, co je morálně správné vůči obětem nacistické perzekuce. Proto doufám, že se jednou i mé rodině dostane spravedlnosti, kterou Terezínská deklaráce zaručuje.

Kdykoli to bylo potřeba, moje rodina stála věrně na straně této země. Dlouholetá tradice mé rodiny nést odpovědnost za osud této země mě i nadále motivuje v našem úsilí o spravedlnost. Doufám, že vás dnešní prezentace zaujala, protože právní stát v naší zemi a jeho nová demokratická tradice jsou něčím, za co stojí bojovat. Rád bych vás zanechal se slovy, která napsal Adolf Schwarzenberg prezidentu Benešovi v souvislosti s Lex Schwarzenberg v roce 1947 o rovnosti před zákonem: "Nežádám o milost, ale pouze o spravedlnost podle nyní platných zákonů...".

Děkuji vám za pozornost.